

JERNEJ POPOTNIK:

Žaba in čmrlj.

Basen.

leknjena si je sušila žaba svoje krake. Prileti mimo čmrlj in reče: „No, žaba, tebi se godi dobro!... Široko čepi tu in se greje v solncu čok tolstokraki — jaz pa se ves božji dan peham in trudim in delam...“

„Tvoje delo, čmrlj — ha-ha... To bi rada vedela, kaj ti delaš!“

„Od zore do mraka letam od cveta do cveta in nabiram med.“

„Lepo opravilo! In kaj počneš z medom?“

„Čudno vprašanje!... Kaj počnem z medom?! Med — to je vendar najslajša jed... Kadar pa pride moja ura — takrat ga snem prav vsega, da ga prav nič ne ostane.“

„O — glej ga, patrona! — pa kar sam? In ga nikomur nič ne privoščiš?“

„Da bi ga še drugi srkali — kajne? Zakaj neki?!... Med je samo moj: sam ga nabiram, sam imam tudi pravico do njega!“

Zapihal je veter — završal je vihar, zavihtel je v loku oblake preko obzorja, da je solnce mahoma otemnelo — iznad gorá je krvavordeče siknil blisk, je besno pribobnel do srede neba grom.

„Joj, moja ura je prišla — svet se bo podrl — že grmi!“ se prestraši čmrlj. „Moj med, moj med! Hitro moram domov, da ga še pravočasno snem. Potem pa naj se svet le podere, če se hoče!“

In z največjo naglico odbrenči čmrlj od mlake čez polje.

„Od same lakomnosti je znorel!“ pljusne z izbuljenimi očmi žaba nazaj v mlako, tresoč se od smeha in jeze, vse hkrati. „Kaj tisto, če se svet podere — samo da je on prej snedel svoj med!... Da, zares, prav nič bi ne bilo škode, če bi se zgodilo po njegovem — saj le tako bi bilo že enkrat konec vse lakomnosti in sebičnosti, ki se je tako mogočno razpasla po vsem svetu!“

